

12. oktober 2009

IRMA PAVLINIČ KREBS

Srce ima v Kotljah

Korošica, ki v Ljubljani preživi več časa, kot bi ji bilo ljubo, vedno znova poudarja, da njeno srce bije v Mežiški dolini. Kadar ministrica za javno upravo Irma Pavlinič Krebs govori o domačih Kotljah, ji obraz zaigra še bolj živahno kot ponavadi, glas pa se iz pogovorne slovenščine razlije v melodično koroško popevanje. Pri tem začne sogovornika domačijsko tikati in zna zelo hitro ustvariti občutek zaupnosti. Ko se z besedami vrne v svet politike in državnštva, ga opisuje v skoraj zborni slovenščini in poluradnem vi.

»Midua sma bua tak drim tim, ko sm bua mičkena, sma bua midva skos skupi, tut po duši, po usem sma se zlo lepo razumeua,« zapoje hvalnico stricu Benu Zagerniku, svojemu življenjskemu vzorniku, s katerim sta razvila kar bratski odnos. Zanj pravi, da je bil »strašen borec«, kljub slepoti je končal študij in v Ljubljani živel zelo samostojno življenje kot radijski kritik.

Pavlinič Krebsova je ponosna, da jo je stric Beno poleg vsega drugega naučil ohranjati držo politične neodvisnosti in svobodomiselnosti, zato se sprva sploh ni želela ukvarjati s politikom. V mladosti se je celo izognila takrat splošnemu naboru v zvezo socialistične mladine, kar je bilo konec sedemdesetih let nedvomno nekaj posebnega.

Zaradi dobrega metra sivih knjig o Sherlocku Holmesu v koteljski knjižnici in sanj o razkrivanju zločinov je kasneje izbrala študij prava. Kot študentka je zanosila pri rosnih enaindvajsetih, menda zato, da bi se izognila predavanjem in več časa preživela pri možu Branetu (po njem je Pavlinič), s katerim sta skupaj že od srednješolskih klopi. Takoj za sinom je prišla še hčerka, a ji je študij uspelo končati v rednem roku. Na otroka, Matica in Leno, je zelo ponosna, sploh na njuno izjemno uspešno plesno kariero, tudi v tujini.

Po praksi na sodišču je ugotovila, da ne rabijo nadobudne mlade sodnice, zato je odšla v Gorenje Fecro in po enem letu doživela stečaj ter ostala na cesti. Kot vodja kadrovske službe je morala pred tem dvesto ljudem razdeliti delovne knjižice. A ji to ni vzelo poguma. Težje čase je premagovala tudi s pravo domačo manufakturo, s pomočjo krojev iz Burde je šivala oblačila za celo družino.

Po desetletju na upravni enoti Ravne, kjer je sodelovala pri uvajanju informacijskega sistema in na lastne oči videla, kako so se zgodili izbrisani, kar je močno zaznamovalo njeno kasnejšo politično delovanje, jo je zbadanje lokalnih eldesovcev, ker so neuspešno poskušali priti v državni zbor – »kaj je fantje, a vam mora ženska pokazati, kako se to naredi« – vrglo v karierne politične vode. »Fantje«, izraz, ki ga uporablja za moške politične sopotnike z vseh polov, so jo prepričali, naj kandidira, in leta 2000 je postala poslanka.

Pa ne samo to. Vzpon je bil meteorski, pokojni predsednik LDS Janez Drnovšek, s katerim sta po volitvah menda po naključju vzpostavila zelo prijateljski odnos, jo je predlagal za podpredsednico

stranke, kasneje je postala še podpredsednica državnega zbora. V ozadju je niti vlekel Gregor Golobič, zato ni bilo presenetljivo, da je bila med prvimi prestopniki iz LDS v Zares.

Volilnega podviga ji ni uspelo ponoviti, po debaklu LDS 2004 jo je tudi lani premagal Miro Petek, čeprav je v peti volilni enoti dobila največ glasov med vsemi z liste Zares. Kasneje je dobila vabilo v vlado, nekateri zlobno trdijo, da predvsem zaradi »ženske kvote«. Čeprav se ji nesposobnosti nihče ne drzne očitati.

Priznava, da sedanja služba »ni zelo fajn, včasih bi najraje spakirala in odšla«. »Ko sem sprejela ministrsko mesto, se kriza še ni tako kazala, imela pa sem jasen cilj – izboljšati zakonodajo, jo očistiti odvečnih in neumnih predpisov, sedaj pa se ukvarjam s plačami,« malce resignirano razloži. Boljši predpisi so njena mantra, hkrati pa je eden redkih ljudi, ki s strastjo govori o državni regulativi in njenem izboljševanju.

Da zna biti trmasto odločna, je pokazala v slovitem posnetku seje vlade, ko so se med njo in notranjo ministrico ostro kresala mnenja o zaposlovanju v javni upravi. Na vprašanje, kaj je bolj naporno, sedanja pogajanja s sindikati ali prepričevanje ministrskih kolegov, se je sprva globoko zamislila, nato pa odločno rekla »Oboje je težko!« in planila v gromek smeh.

In doma, kdo postavlja piko na koncu stavka, Pavlinič ali Krebs? »Oh, Pavlinič drži pokonci tri vogale, imam resnična zlatega moža, brez njega stvari ne bi delovale. No, ja, lika res ne. Likamo pa ženske.«

Sebastijan Kopušar